

Khan chvíli zaváhá, než pokračuje. „Mám zavolat znovu za deset minut?“

Nechápavě nakrčím obočí. „Hm, a proč?“

„Pro potvrzení, že... jste vzhůru,“ odpoví nejistým tónem. „Váš manžel si vyžádal, ať zajistíme váš včasný příjezd na trať. Za půl hodiny na vás bude čekat vůz.“

Zatmělo se mi před očima. „Bratr,“ vzdychla jsem.

„Co prosím?“

„Theodore není můj manžel, ale bratr.“ Jakémukoliv budoucímu manželovi vysvětlím, že mě nemá vykopávat z postele prostřednictvím hotelového personálu. „Ale nemusíte volat. Jsem vzhůru. Díky.“

„Prosím. Přeju příjemný den, paní Walkerová.“

„Vám také, Khane. Beru své prokletí zpět.“

Jakmile položím sluchátko, vyhrne se mi z úst proud nadávek tak barvitých, že by to ohromilo i Shakespeara, a vysoukám se z postele. Rychlostí nevrlého artritického starce se pustím do ranní hygieny. Jakmile mám vyčištěné zuby, ošetřenou pleť a v rámci možnosti zkrocené lokny, šourám se ke svému kufru. Polo trika AlphaVite od svého bratra si nevšímám – tu polyesterovou hrůzu na mě nikdo nedostane – a vybírám mezi třemi možnostmi oděvu pro závodní den, které jsem si vzala s sebou. Po krátkém zvažování se rozhodnu pro krémové midi šaty. Jsou elegantní, neformální a díky lehké látce se krásně hodí do bahrajnského počasí. K nim si obuju béžové tenisky Nike – myslím, že správně se ten odstín jmenuje „světlá kost“, ale to mi připadá divné a morbidní – a odhodím zavazadlo do kouta, aby nebylo vidět v zrcadle, v němž pořídím snímek na sociální síť. Pak zamířím dolů a hlavním vchodem ven k čekajícímu autu.

Když zastavíme v určené oblasti na okruhu, mám jen pětatřicet minut zpoždění. Když to vezmu kolem

a kolem, přes jet lag, odpor k ránu a nedostatky v hospodaření s časem, je to zatraceně dobrý výsledek. Když se přiblížím k turniketu do zázemí, upravím si na nose sluneční brýle. Je teprve devět ráno, ale zlatá záře slunce je oslepující. Zatímco hledám svou VIP propustku, nad hlavou se mi tyčí obrovské logo Formule 1 a jejích sponzorů. Podle oranžové šňůrky bych měla kartičku snadno najít, ale moje kabelka je zhmotněním zavazadla Mary Poppinsové. Žádné úhledné psaníčko. Některé aerolinky by ji klasifikovaly jako příruční zavazadlo.

Když propustku konečně najdu, přiložím ji ke skeneru, který se rozsvítí zeleně a dovolí mi vstoupit do uzavřených prostor. Prostory stáje jsou umístěny za garáží a jsou stejně okázalé jako funkční. Většina pracovních činností při závodech se odehrává zde, ale během závodního víkendu tu tráví čas taky novináři, sponzoři a zvláštní hosté. Vnitřní dispozice se závod od závodu mírně liší, ale pokaždé připomíná malou vesničku dolarových multimilionářů.

Když kráčím hlavní cestou k hale AlphaVite a všímám si detailů, musím se usmát. Velká cena Bahrajnu zdaleka není první závod, jehož se účastním. Svůj první závod jsem si odbyla v osmi měsících a v tomhle trendu pokračovala celý život. Náladu mi jako vždycky pozvedne lehká vůně motorového oleje a skládačka týmových barev. Cestou mímám reportéry, kteří si chystají kamery a další vybavení, zaměstnance Formule 1 uvádějící sponzory do pohostinských prostor, kde na ně čeká šampaňské a kaviár, a členy jednotlivých stájí mířící za svými úkoly.

Depo AlphaVite je zvenku šedé s velkými tmavými okny a dveřmi dekorovanými jejich logem ve tvaru blesku. V přízemí se po jedné straně nacházejí kance-